

Full diocesà

11 d'octubre del 2026

p4 — Restauració de les pintures murals de Josep Maria Sert a la catedral

p5 — Cinc tresors del bisbat de Vic, al Museu del Prado

p6 —
Lleó XIV,
de París a Lourdes

«El Senyor eixugarà les llàgrimes de tots els homes»

Diumenge XXVIII durant l'any / Cicle A

Lectura del llibre d'Isaïes

En aquesta muntanya, el Senyor de l'univers prepararà per a tots els pobles un convit de plats gustosos i de vins rancis, de plats gustosos i succulents, de vins rancis clarificats. Farà desaparèixer en aquesta muntanya el vel de dol que cobreix tots els pobles, el sudari que amortalla les nacions; engolirà per sempre la mort.

El Senyor eixugarà les llàgrimes de tots els homes i esborrarà l'oprobri del seu poble arreu de la terra. Ha parlat el Senyor. Aquell dia diran: "Aquí teniu el nostre Déu, de qui esperàvem que ens salvaria: alegrem-nos i celebrem que ens hagi salvat", perquè amb tota certesa la mà del Senyor reposarà sobre aquesta muntanya.

(25,6-9)

Salm responsorial

Viuré sempre a la casa del Senyor.

[22]

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Filipis

Germans, sé viure enmig de privacions, i sé viure igualment en l'abundància. Estic avesat a tot: a menjar bé i a passar fam, a tenir de tot i a trobar-me mancat d'allò que necessito. Em veig amb cor per a tot, gràcies a aquell que em dona forces. Però heu fet molt bé d'ajudar-me, ara que vivia en l'estretor. El meu Déu satisfarà les vostres necessitats d'acord amb l'esplendidesa de la seva glòria en Jesucrist. A Déu, Pare nostre, sigui donada la glòria pels segles dels segles. Amén.

(4,12-14.19-20)

Lectura de l'evangeli segons sant Mateu

En aquell temps, Jesús proposà aquesta altra paràbola als grans sacerdots i als notables del poble: «Passa amb el Regne del cel com amb un rei que celebrava el casament del seu fill: envià els seus homes a avisar els convidats, però no hi volien anar. Llavors n'envià d'altres que diguessin als convidats: "Ja tinc preparat el banquet, he fet matar els vedells i l'aviram. Tot és a punt: veniu a la festa." Però ells no en feren cas: l'un se n'anà al seu camp, l'altre als seus negocis, i altres agafaren els enviats, els maltractaren i els mataren. El rei, en veure això, s'indignà, i envià les seves

tropes per exterminar aquells assassins i incendiar-los la ciutat. Mentrestant, digué als seus homes: "El banquet de casament és a punt, però els convidats no se'l mereixen. Per tant, aneu a les sortides dels camins i convideu a la festa tothom que trobeu." Ells hi anaren, i reuniren tothom qui trobaven, bons i dolents. I la sala del banquet s'omplí de convidats.

[«Quan el rei entrà a veure els convidats, s'adonà que un home dels que eren allí no duia el vestit de festa, i li digué: "Company, com és que has entrat sense vestit de festa?" Ell va callar. Llavors el rei digué als qui servien: "Lligueu-lo de peus i mans i traieu-lo fora, a la fosca." Allà hi haurà els plors i el cruixir de dents. Els cridats són molts, però no tants els elegits.»]

(22,1-14)

«Germans, sé viure enmig de privacions, i sé viure igualment en l'abundància. Estic avesat a tot: a menjar bé i a passar fam, a tenir de tot i a trobar-me mancat d'allò que necessito. Em veig amb cor per a tot, gràcies a aquell que em dona forces»

«Aquí teniu el nostre Déu, de qui esperàvem que ens salvaria»

Andrey Castrillón, prev.

Absorbits per les urgències de l'agenda, sovint mesurem la vida pel que hem de resoldre avui, mentre el més valuós queda ajornat per a un després que gairebé mai no arriba. La paràbola d'avui té aquest ressò: uns convidats rebutgen la invitació d'un rei al banquet de noces del seu fill, fins al punt de matar els servents que l'havien portada; d'altres, simplement, s'excusen perquè estan molt ocupats amb els seus camps i negocis. Isaïes, en la primera lectura, ens ajuda a comprendre la gravetat d'aquest gest que va més enllà del menyspreu. Aquell banquet és signe de la vida en plenitud, l'ideal de felicitat i de justícia que tota persona anhelava viure. La paradoxa es fa evident quan veiem que els convidats es van tancar en les seves rutines pensant-se que «ja vivien». Atrapats en la il·lusió de les seves ocupacions, van deixar escapar l'única cosa que realment els donava vida a desdir.

Tanmateix, la festa continua. Els servents surten als camins per omplir la sala amb persones que mai no haurien imaginat de rebre una invitació així. La iniciativa neix sempre de la generositat del rei: ell prepara, crida, espera i obre les portes de bat a bat. Davant aquesta generositat, hi ha també una altra manera de rebuig: entre els convidats, n'hi ha un que no està mutat per a l'ocasió. Representa aquell qui, tot i trobar-se a la festa, no ha permès que la seva vida quedi amorosida per la gràcia d'un regal tan gran. És, potser, un menyspreu més silenciós i dolorós.

Déu encara continua convidant-nos al banquet de la vida. La seva invitació ens arriba enmig de les nostres ocupacions i espera alguna cosa més que la nostra presència: una vida disposada a deixar-se transformar pel seu do. La porta continua oberta. Què farem?

La imatge

Jesús havia curat deu leprosos; tot seguit acompanyen el manament de Jesús: «Aneu a presentar-vos als sacerdots.»

Només un, i estranger, va tornar enrere a donar gràcies. Jesús el lloà i li digué: «Aixeca't i ves-te'n. La teva fe

t'ha salvat.» Es referia, no tan sols a la guarició corporal, sinó al fet d'haver copsat l'amor de Déu manifestat als pobres; per això l'hem de glorificar.

Deu leprosos (2002). James Christensen

Agenda

Lit. hores: Setmana IV

12 dilluns

La Mare de Déu del Pilar
—St. Serafí de Monegranario, caputxí
—Sant Carlo Acutis
1Cr 15,3-4.15-16;16,1-2 o bé Ac
1,12-14 / Salm 26 / Lc 11,27-28

13 dimarts

—Sant Eduard, rei
—Sts. Gener, Marçal i Florenci, mrs.
Beat Manuel Borràs de Tarragona,
bisbe mr.
Ga 5,1-6 / Salm 118 / Lc 11,37-41

14 dimecres

—Sant Calixt I, papa
—Sant Evarist, mr.
—Santa Fortunata, vg. mr.
Ga 5,18-25 / Salm 1 / Lc 11,42-46

15 dijous

—Sta. Teresa de Jesús, carmelita i dra.
Sir 15,1-6 / Salm 88 / Mt 11,25-30

16 divendres

—Sant Galderic, agricultor
—Sta. Margarita M. Alacoque, rel. salesa
—Beata Petra de Sant Josep de la
Montanya
Ef 1,11-14 / Salm 32 / Lc 12,1-7

17 dissabte

—Sant Ignasi d'Antioquia, bisbe
Ef 1,15-23 / Salm 8 / Lc 12,8-12

18 diumenge XXIX durant l'any / Cicle A

Jornada i col·lecta de la Jornada
Mundial per les Missions (Domund)
—Sant Lluc, evangelista
Is 45,1.4-6 / Salm 95 / 1Te 1,1-5b /
Mt 22,15-21

Inici de la restauració integral de les pintures de Josep Maria Sert a la catedral

Mn. Joan Mir, degà de la catedral, amb diferents tècnics del Ministerio (IPCE), Generalitat i Bisbat

El Ministeri de Cultura, a través de l'Institut del Patrimoni Cultural d'Espanya (IPCE), va iniciar el 24 de setembre els treballs de restauració de les pintures murals de Josep Maria Sert a la catedral de Sant Pere de Vic. L'actuació, emmarcada en el Pla Nacional de Catedrals, tindrà una durada de vint-i-un mesos i comptarà amb una inversió d'1.858.000 €.

La intervenció, executada per l'empresa de restauració ARTYCO —adjudicatària del contracte després del corresponent procediment de licitació—, està sota la direcció de les especialistes de l'IPCE i comptarà amb un equip de professionals de la restauració de pintura sobre llenç i pintura mural. Es tracta d'una de les intervencions de més envergadura i complexitat empreses per l'IPCE en els darrers anys. El Centre de Restauració de Béns Mobles de la Generalitat ha format part de tot el procés, tant en la conceptualització de la intervenció com en la supervisió del projecte a executar.

El projecte integral contempla la intervenció sobre el conjunt de llenços adherits als paraments perimetrals de la nau central de la catedral (1.897 m²), així com l'actuació en la decoració arquitectònica que els emmarca (3.730 m²), composta per pilars i pilastres estriades, entaulaments de tall clàssic, arc i balcons del creuer.

Els treballs començaran amb la instal·lació de mitjans auxiliars que facilitin l'accés a la totalitat de les superfícies, i amb un estudi detallat de l'estat de conservació del conjunt que permetrà d'aprofundir en el diagnòstic i completar la documentació elaborada durant els estudis previs del 2023. També es durà a terme la caracterització dels materials originals i les seves alteracions, així com proves de neteja i consolidació per determinar.

(Continua a la pàgina següent)

El patrimoni medieval del bisbat de Vic brilla al Prado

Dani Font, delegat de Patrimoni Cultural del Bisbat de Vic

El dia 20 de setembre va tancar les portes la magnífica exposició "A la manera d'Itàlia. Espanya i el gòtic mediterrani (1320-1420)", una exposició temporal del Museo del Prado. L'exposició tenia com a argument central posar en evidència com, molt abans de la irrupció del Renaixement, Itàlia va marcar el ritme d'una profunda transformació artística amb un ressò que va trobar als regnes hispans un dels seus principals espais de recepció.

L'exposició, comissariada per Joan Molina Figueras, cap de col·lecció de pintura europea fins al 1500, va comptar amb més d'un centenar d'obres de diverses tècniques (pintura, escultura, orfebreria, manuscrits il·luminats, dibuixos, brodats, teixits de seda...). Es va fer evident la complexitat de les cruïlles i intercanvis d'influències, artistes i models, facilitades per uns forts nodes de comunicació mediterranis (comercials, diplomàtics, polítics...).

El patrimoni cultural del Bisbat de Vic hi va tenir un paper rellevant, amb la participació de cinc obres procedents de casa nostra: de Santa Maria de la Seu de Manresa s'hi ha exposat el "Retaule de Sant Marc i Sant Anià", obra d'Arnau Bassa (1346) i el "Frontal de la Passió", obra de Geri di Lapo,

© Museo Nacional del Prado

un brodat de sedes policromades i fils d'or i plata sobre lli (1346-1350). De l'Arxiu i Biblioteca Episcopal de Vic hi ha viatjat un còdex amb fulls de pergamí il·luminats, anomenat "Liber Sextus Decretalium cum apparatu Ioannis Andreae Lippo Vanni", creat entre 1345 i 1350. El Museu Episcopal de Vic hi ha prestat dues obres: El compartiment de "Sant Bartomeu i Sant Bernat de Claravall", obra de Pere Serra, feta l'any 1395, i una fantàstica "Verònica de la Verge Maria", obra de Jaume Cabrera feta el 1414.

(Prové de la pàgina anterior)

La metodologia aplicada respectarà en tot moment els principis de mínima intervenció, traçabilitat i estabilitat dels materials, assegurant-ne la compatibilitat amb el bé sense alterar-ne les característiques físiques i estètiques. La intervenció sobre les pintures consistirà en la neteja superficial de la policromia, la retirada de repintades, la fixació dels estrats pictòrics, l'adhesió dels llenços a l'arrebossat i la integració cromàtica. Aquests tractaments es faran extensius als revestiments decoratius, de manera adaptada a la seva naturalesa.

L'objectiu del projecte és garantir la conservació d'aquest llegat, consolidar les capes pictòriques juntament amb el suport i potenciar-ne la lectura iconogràfica, homogeneïtzar l'aspecte interior del temple, salvaguardar-ne les qualitats tonals i atorgar el màxim protagonisme a les representacions pictòriques.

Les pintures de la catedral de Sant Pere de Vic van ser executades entre els anys 1940 i 1945 pel muralista barceloní Josep Maria Sert (1874-1945). Els murals actuals constitueixen la tercera proposta creativa de l'autor, i la segona a ser completament executada dins la catedral. La proposta actual fou concebuda de nou i executada després de la destrucció de la decoració inicial en un devastador incendi ocorregut en 1936, en l'arrencada de la guerra civil.

Aquesta creació, considerada la cimera de la seva carrera artística, va ser pintada inicialment al taller per a ser adherida posteriorment als murs del temple mitjançant la tècnica del *marouflage*. El programa iconogràfic consta de trenta-set grans escenes amb figures monocromes de caràcter escultòric que destaquen sobre un fons de làmines d'alumini. La tècnica pictòrica presenta una complexa seqüència estratigràfica a base de pinzellades a l'oli, veladures pigmentades i vernissos.

El Sant Pare recorre França acompanyat de multituds

El pelegrinatge de quatre dies del papa Lleó XIV a França va deixar imatges i paraules especialment significatives: des de les multituds que van sortir al seu encontre fins a les seves crides a la reconciliació, la defensa de la vida i la presència dels cristians en la societat.

Ja en la cerimònia de beninguda, el divendres dia 25, al Palau de l'Elisi, Lleó XIV va abordar dues qüestions especialment sensibles en la societat francesa. D'una banda, va advertir dels riscos de posar la ciència i la tecnologia al servei d'interessos lucratis que acabin afavorint pràctiques com la manipulació genètica, la gestació subrogada, la compravenda d'òrgans o «l'oferta d'una mort programada». Davant d'això, va recordar que el respecte i la protecció de tota vida humana constitueixen una responsabilitat compartida que exigeix «una conversió de la intel·ligència i del cor». D'altra banda, el Papa va reivindicar una «justa laïcitat» que permeti als cristians participar plenament en la vida pública

d'acord amb una consciència il·luminada per la fe, sense que això sigui interpretat com una forma de proselitisme ni com una amenaça per a la unitat de la societat. A continuació, en una visita a la seu de la Unesco, Lleó XIV va situar la dignitat de la persona al centre de l'educació, la ciència i la cultura. El Sant Pare recordà que educar no consisteix tan sols a transmetre coneixements, sinó a ajudar la persona a «ser» més, i formulà una pregunta de fons: «Què significa ser humà?»

En les vespres celebrades a Notre-Dame, el Pontífex va fer també una crida explícita a redescobrir la bellesa i la centralitat de la litúrgia. Demanà que les celebracions es visquin sempre «amb dignitat i decòrum», també en les comunitats més petites, i exhortà els ministres ordenats i consagrats a conrear «un amor autèntic a la litúrgia», des de la humilitat davant el Misteri que se celebra. Per acabar la primera jornada, se celebrà la multitudinària vetlla amb els joves a l'Stade de France, que va omplir les seves 80.000 localitats amb nois i no-

ies arribats de París i d'arreu del país. La trobada va combinar música, testimonis, pregària i una gran posada en escena dedicada als sants de França, des de santa Teresa de Lisieux i sant Carles de Foucauld fins a sant Joan Maria Vianney, santa Bernadeta i sant Vicenç de Paül. Lleó XIV va convidar els joves a mirar els sants no com a figures llunyanes del passat, sinó com a «amics» i aliats que sostenen el camí de la fe. «No estem sols en aquest camí cap a la santedat», els va recordar, animant-los a recórrer a la seva intercessió, imitar-ne l'exemple i esdevenir, també ells, artífexs de pau en el món d'avui.

Manifestació de fe en el cor de París

Un altre dels grans moments del viatge va ser la missa multitudinària celebrada l'endemà dissabte a la plaça de la Concòrdia, al cor de París. Prop de 800.000 fidels van acompanyar Lleó

Lleó XIV
convida França
a redescobrir
la força de la fe
per a defensar
la vida, construir
la pau i portar
esperança al cor
de la societat

XIV, que abans de la celebració recorregué en vehicle descobert els carrers de la capital francesa. L'eucaristia, celebrada en honor de la Mare de Déu, va esdevenir una impressionant manifestació pública de fe en un dels espais més emblemàtics de França.

En l'homilia, el Papa va partir de les paraules de Jesús «El qui tingui set, que vingui a mi i begui» per a parlar de la set de sentit, de veritat i de plenitud que habita en el cor humà i que, va afirmar, només Crist pot saciar plenament. Lleó XIV va convidar els catòlics francesos a no guardar la fe per a ells mateixos, sinó a portar esperança allí on hi ha «desànim i sequedat espiritual». Amb una mirada especial a les famílies, els joves, els catecúmens i els neòfits, va pregar perquè l'«aigua viva» de l'Esperit Sant fecundi França i hi faci créixer de nou la fe, l'esperança i la caritat. Prèviament, el Sant Pare havia visitat un centre diocesà d'integració social i s'havia trobat amb l'assemblea sinodal provincial i amb els catecúmens i neòfits. Al vespre, arribava a Lurdes, on es dirigí a la gruta de Massabiella, on va tenir lloc un intens moment de pregària.

El Papa amb els malalts i a la processó de les torxes

El diumenge dia 27 va ser íntegrament dedicat a Lurdes i començà amb la trobada de Lleó XIV amb els bisbes de la Conferència Episcopal Francesa, als quals animà a afrontar els reptes de l'Església a França posant-la sota la protecció de Maria i mantenint una mirada d'esperança. El moment central del matí va ser la multitudinària eucaristia a la prada del santuari, precedida per un recorregut del Sant Pare entre els 150.000 fidels congregats. En l'homilia, el Pontífex va presentar Lurdes com un lloc de conversió i exhortà els pelegrins a revifar la fe i portar «el consol de Lurdes» a les seves llars, parròquies i a tot

el poble francès. En acabar la missa, durant l'àngelus, va fer una crida a tots els cristians a resar el rosari durant el mes d'octubre per la fi de les guerres i per la pau, acompanyant la pregària amb gestos concrets de penitència, misericòrdia, diàleg i reconciliació.

La tarda va tenir un accent especialment dedicat al sofriment i a la vida consagrada. A l'Accueil Notre-Dame, el Sant Pare es va trobar amb els malalts i els seus acompanyants i recordà que a Lurdes «la fragilitat no s'amaga», sinó que esdevé lloc d'un trobament sagrat, posant en valor també la dedicació dels qui tenen cura dels qui pateixen. Posteriorment, va mantenir una trobada privada amb les religioses de vida contemplativa al Carmel de la localitat. La jornada va culminar al vespre amb un

dels signes més característics del santuari: el rosari i la multitudinària processó de les torxes. Lleó XIV va recordar la petició de la Mare de Déu a santa Bernadeta —«Que es vingui aquí en processó»— i presentà la llum portada pels pelegrins com a signe de l'esperança cristiana que acompanya l'ésser humà fins i tot enmig de les proves.

La darrera jornada del viatge, el dilluns dia 28, va dur Lleó XIV a Metz, ciutat fronterera i símbol de la reconciliació europea. Després d'una trobada interreligiosa, el Papa va evocar la figura de Robert Schuman i convidà Europa a retrobar les seves arrels per a continuar construint la pau i la unitat en el respecte a les diferències. La jornada, i el viatge a França, van culminar amb una missa a la catedral de Saint-Étienne.

El Domund celebra cent anys

Diuenge vinent, 18 d'octubre, l'Església celebra el Domund, la Jornada Mundial de les Missions, dedicada a pregar pels missioners i a col·laborar econòmicament amb la tasca evangelitzadora de l'Església arreu del món.

Enguany, el Domund celebra cent anys de la seva institució per Pius XI, l'any 1926. Sota el lema «Un en Crist, units en la missió», la jornada convida tots els cristians a renovar el seu compromís missioner.

Creients i creïbles

Romà Casanova, bisbe de Vic

En el mes d'octubre, la vida pastoral de les parròquies i comunitats ja ha pres el seu ritme normal. Són moltes les activitats que es programen en espera que siguin també molts els qui hi participin. L'alegria dels agents pastorals és gran quan la resposta a la invitació troba un bon acolliment; encara que no sempre s'acompleix l'expectativa esperada. En tota situació, però, cal mantenir l'esperança, perquè en la desil·lusió i els fracassos hem d'assumir el dolor, ja que estímem; i en les alegries de les coses que van bé hem d'aprendre a ser agraïts a Déu.

La missió ens demana ser més creients i, amb la gràcia de Déu, més creïbles enmig del nostre món.

Sigui quina sigui la realitat pastoral, humil o galdosa, els qui formem el petit ramat de Déu en aquesta terra hem de seguir caminant amb esperança. Ara és l'hora d'unir forces, de seure junts per compartir i escoltar-nos mútuament, de cercar la voluntat de Déu. Els grups de «sinodalitat per a la missió» són expressió d'aquest desig que hi ha en el cor de molts. No hi ha dubte que, quan ens trobem, sabent que Crist és enmig nostre, acollint la seva Paraula, el nostre horitzó s'eixampla per a descobrir, a la llum de l'Esperit Sant, camins nous d'anunci de l'Evangeli als nostres germans. No hem d'oblidar mai que la missió ha de ser la nostra prioritat, tant personalment com comunitàriament.

Una realitat fonamental per a tota acció pastoral i evangelitzadora és redescobrir-nos més i més creients i lluitar per ser creïbles, amb la gràcia de Déu, enmig del nostre món; no pas per a viure en la tranquil·litat sinó en la santa inquietud dels qui senten la urgència de dur l'Evangeli

al cor de tantes i tantes persones que no coneixen Crist ni viuen en la comunió de l'Església.

Certament que, per a ser més i més creients i creïbles, necessitem formació. La lectura i meditació de la Sagrada Escriptura ha de ser el nostre aliment quotidià. L'estudi de la doctrina cristiana, amb el *Catecisme de l'Església catòlica*, és una necessitat per al qui estima la seva fe. La participació en l'Eucaristia dominical —que no em canso mai de dir que ha de ser per a tothom «desitjada» i «cercada»— és essencial per a la vida del creient. L'atenció als més necessitats del nostre entorn i de tot el món ha de ser la nostra opció preferencial. Tanmateix, hem de tenir ben present que l'autèntica formació del cristià és un camí de familiaritat amb el Senyor que involucra tota la persona: el cor, la intel·ligència, la llibertat, a fi de tenir els seus mateixos sentiments (cf. Fl 2,5).

